

Chemare din tărâmul morții

O crimă la case mari

Spionul care a ieșit din joc

Războiul în oglindă

Un orașel în Germania

Amantul naiv și sentimental

Cârțița

Premiantul

Oamenii lui Smiley

Micuța toboșăreasă

Un spion desăvârșit

Casa Rusia

Tainicul pelerin

Managerul nopții

Jocul

Omul nostru din Panama

Single & Single

Grădinarul constant

Cântecul misiunii

Cel mai vânat om din lume

Genul nostru de trădător

Un adevăr delicat

Tunelul cu porumbei

JOHN LE CARRÉ

PRIETENIE ABSOLUTĂ

RAO Distribuție
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN LE CARRÉ
Absolute Friends
Copyright © 2003 by David Cornwell
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză și note
GABRIEL STOIAN

© RAO Distribuție, 2016
Pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-8905-05-1

CAPITOLUL UNU

În ziua în care soarta s-a întors împotriva lui și și-a cerut obolul, Ted Mundy purta cu oarece mândrie un melon și se legăna precar pe o tribună improvizată într-unul dintre castelele construite în Bavaria de Ludwig, „Regele Nebun“. Nu era un melon clasic, ci mai curând o pălărie dintre acelea purtate de Stan și Bran, nefiind cumpărată de la Savile Row¹. În ciuda drapelului Albionului², brodat cu mătase orientală pe buzunărul pentru batistă al hainei destul de ponosite, din tweed, nu arăta ca o pălărie purtată în Anglia. Eticheta, pătată de grăsime și aflată pe banda interioară, susținea că producătoare era firma Steinmatzky & Sons din Viena.

Și întrucât pălăria nu-i aparținea – după cum se grăbea el să le explice tuturor persoanelor necunoscute care aveau neșansa să-i iasă în cale, de preferință femeii, acestea căzând pradă nemărginitei lui înclinații spre conversație –, ea nu putea constitui un obiect de vestimentație capabil să sugereze autocritica.

– Doamnă, aceasta este o pălărie de serviciu, ținea el să precizeze, cerându-și iertare într-o mie de cuvinte – o adevărată scenetă pe care o stăpâna la perfecțiune. Este o piesă de mare valoare istorică, încredințată mie de generații întregi de foști deținuți ai acestei funcții – erudiți rătăcitori, poeți, visători, oameni ai bisericii –, precum și de alți nătărăi care l-au slujit cu supușenie pe regretatul rege Ludwig – ha-ha!

¹ Lanț de magazine de lux, în materie de îmbrăcăminte, electronice etc. (n.tr.)

² Denumire dată în Antichitate Marii Britanii (pe atunci *Britannia*) datorită falezelor sale albe. (n.red)

Acel *ha-ha* era, pesemne, un soi de recul care îl auzărlea înapoi, spre copilăria petrecută între oameni ai armelor.

– Așadar, stimată doamnă, care ar fi alternativa, dacă-mi pot permite să vă întreb? Doar nu îi veți cere unui englez pur-sânge să țină *umbrela* ca un ghid de origine japoneză, corect? Aici cu siguranță nu, mai ales în Bavaria, ferească Dumnezeu. Și în niciun caz la mai puțin de o sută de kilometri de locul în care scumpul nostru Neville Chamberlain a încheiat pactul cu diavolul! *Înțelegeți*, scumpă doamnă?

Iar dacă publicul lui, cum se întâmpla de cele mai multe ori, era alcătuit din femei prea frumoase și tinere ca să fi auzit de Neville Chamberlain sau să-și dea seama la care diavol făcea el trimitere, atunci, într-un acces de generozitate, englezul – bine-crescut – le puna la dispoziție versiunea pentru începători a rușinosului Acord de la München din 1938, în prezentarea căruia nu se sfia să remarce modul în care iubita monarhie britanică, pentru a nu mai aduce vorba și de aristocrație, și de Partidul Conservator, a acceptat, practic, *orice* condiție impusă de Hitler, doar pentru a evita războiul.

– Conducerea Marii Britanii, îngrozită de bolșevism, înțelegeți, constată el, în stilul telegrafic și amalgamat care, la fel ca și acel *ha-ha!*, îl copleșește când se trezește în plin avânt. Marea putere în devenire, America, procedează identic. *Toți, dar toți*, doreau să-l asmută pe Hitler împotriva Pericolului Roșu. Modul în care, în ochii germanilor, Neville Chamberlain și-a strâns umbrela rămâne, *până în ziua de azi, scumpă doamnă*, rușinoasa îngăduință a britanicilor față de *Dragul nostru führer*, pe numele său adevărat Adolf Hitler. Credeți-mă că vorbesc serios când spun că în *această țară, ca englez*, prefer să stau în ploaie fără a folosi umbrela. Și totuși, nu de *asta* vă aflați aici, nu-i așa? Ați venit să vizitați castelul preferat al lui Ludwig cel Nebun, nu să ascultați bâguielile unui individ nesuferit despre Neville Chamberlain. Poftim? Aud? A, plăcerea e de partea mea, doamnă – iar în acest punct își scoate pălăria de clown, parcă autoironizându-se, lăsând astfel să se vadă o buclă rebelă de păr pe jumătate încăruntit, care îi stă pe

frunte și scapă din strânsoarea pălăriei precum un ogar care este eliberat pentru a țâșni în cursă – Ted Mundy, măscărici la Curtea lui Ludwig, la dispoziția dumneavoastră.

Și ce cred oare acești clienți – sau *fraieri*, cum preferă să-i numească operatorii britanici de turism – dacă posedă cumva capacitatea de a gândi? Cine este pentru ei acest Ted Mundy, dacă nu o amintire trecătoare? Un soi de artist comic, evident. Un ratat într-un domeniu sau altul – un bufon profesionist de origine engleză, care poartă melon și se afișează cu steagul Albionului, bun la toate pentru toți, dar sieși nu-și este de niciun folos, având cel puțin cincizeci de ani, un tip cumsecade altfel, dar în care tot n-aș avea încredere să-l las singur cu fiică-mea. Iar ridurile acelea verticale de deasupra sprâncenelor, ca niște tăieturi fine făcute de bisturiu, ar putea sugera furia, dar la fel de bine și coșmaruri. Acesta e Ted Mundy, ghid turistic.

* * *

Mai sunt trei minute până la cinci după-amiaza, spre sfârșit de mai, ora la care urmează a începe ultimul tur al zilei. Aerul a devenit răcoros, iar soarele roșiatic coboară, parcă ascunzându-se, între fagii tineri. Ca un cosaș gigantic, Ted Mundy stă cocoțat pe balcon, cu genunchii ridicăți și pălăria trasă pe ochi, pentru a și-i feri de strălucirea ultimelor raze ale soarelui. Frunzărește un exemplar morfolit din *Süddeutsche Zeitung* pe care îl ține rulat ca pe un ciolan într-un buzunar interior al hainei, special pentru asemenea momente de respiro dintre grupuri. Oficial, războiul din Irak s-a încheiat cu mai bine de o lună în urmă. Mundy, adversar neclintit al acestui război, trece în revistă articolele mai puțin importante: prim-ministrul Tony Blair va întreprinde o călătorie în Kuwait pentru a adresa mulțumiri poporului kuwaitian pentru cooperarea în conflictul încheiat recent cu un succes militar.

– Hmm, zice Mundy cam tare și încruntându-se.

În cursul turneului său, domnul Blair va face o scurtă escală în Irak. Accentul se va pune pe reconstrucție, nu pe aspectul triumfal al problemei.

– Sper că așa se va întâmpla, mormăie Mundy, iritat, iar încruntarea i se adâncește.

Domnul Blair nici nu se îndoiește că armele de distrugere în masă deținute de Irak vor fi descoperite foarte curând. Rumsfeld, ministrul apărării al SUA, crede că irakienii le-au distrus înainte de izbucnirea războiului.

– Păi, de ce nu vă puneți de acord, nătăraților? bolborosește Mundy.

Până acum, ca de obicei, ziua lui a fost complicată și imprezvizibilă. La ora șase fix se ridică din patul pe care îl împarte cu tânăra turcoaică pe care o cheamă Zara. Pornește în vârful picioarelor pe coridor ca să-l trezească pe fiul lui de unsprezece ani, Mustafa, care trebuie să se spele pe dinți, să-și rostească rugăciunea de dimineață, să ia dejunul alcătuit din pâine, măsline și ciocolată tartinabilă, pe care Mundy l-a pregătit deja. Toate acestea se desfășoară pe furiș. Zara lucrează în ultimul schimb la o cafenea care servește kebab, situată în apropiere de gara principală din München, și nu trebuie trezită cu niciun chip. De când a început să lucreze de noapte, sosește acasă în jur de ora trei dimineața, adusă de un taximetrist amabil de origine kurdă, care locuiește în același bloc. Ritualul musulman trebuie să-i îngăduie Zarei să rostească o scurtă rugăciune înainte de răsăritul soarelui și să se bucure de opt ore de somn sănătos, fiindcă trebuie să se odihnească. Ziua lui Mustafa începe însă la ora șapte, tot cu o rugăciune. Mundy și Mustafa s-au văzut siliți să-și folosească toată puterea de convingere ca să o asigure pe Zara că Mundy e în stare să supravegheze rugăciunea lui Mustafa, pentru ca ea să-și continue somnul netulburată. Mustafa e un copil tăcut, discret ca un pisoi, cu păr negru și des, ochi căprui și speriați și voce spartă, greu de controlat.

Pornind din apartament – o cutie sordidă din beton igrasios și cu firele electrice în exteriorul clădirii –, Mundy și băiatul traversează un teren viran până la stația de autobuz ai cărei pereți sunt acoperiți de graffiti, majoritatea triviale. Blocul este ceea ce în prezent se cheamă un sat etnic: kurzi, yemeniți și turci locuiesc în el claie peste grămadă. În stație se adunaseră

deja și alți copii, unii însoțiți de mame, alții singuri. Mundy l-ar putea lăsa pe Mustafa alături de aceștia, însă preferă să-l conducă până la școală pentru a-i strânge mâna la poartă, uneori chiar sărutându-l, cu un aer țeapăn, pe ambii obraji. În momentele mai dificile ale existenței lui, înainte ca Mundy să apară în viața sa, Mustafa a avut de îndurat tot felul de umilințe și a trăit de multe ori cu spaima în suflet. De aceea trebuie să-și recapete treptat încrederea în viață.

La pașii uriași pe care îi face, drumul de la școală până la apartament îi ia lui Mundy douăzeci de minute. Întorcându-se acasă, trăiește un sentiment straniu: o parte din el speră ca Zara să doarmă încă, iar cealaltă jumătate își dorește ca ea să se fi trezit și să facă dragoste cu el, la început semiadormită, apoi din ce în ce mai pătimașă; apoi el va sări în bătrâiorul Volkswagen broscuță și va intra în traficul spre sud, conducând mai bine de o oră, pentru a ajunge la locul de muncă din Linderhof.

Deplasarea este enervantă, dar necesară. În urmă cu un an, cei trei membri ai actualei familii își trăiau, independent, propria disperare. Acum au ajuns o forță de luptă, având intenția de a-și croi împreună o viață mai bună. Felul în care s-a petrecut acest miracol constituie o adevărată poveste, pe care Mundy și-o amintește ori de câte ori traficul amenință să-l înnebunească.

Ajuns la capătul puterilor.

Și nu pentru prima oară.

Practic, pus pe fugă.

Egon, partenerul lui de afaceri și coproprietar al afacerii lor care abia supraviețuia, Academia de Engleză Profesională, a fugit cu mai tot ce era de valoare. Mundy s-a văzut nevoit s-o șteargă englezește din Heidelberg la miez de noapte cu ceea ce a putut îngrămădi în Volkswagen plus 704 euro în bancnote de valoare mică, pe care Egon, neglijent și grăbit, a uitat să-i fure din seif.

Sosit la München în zori de zi, a lăsat mașina, cu plăcuțele de înmatriculare de Heidelberg, într-un colț discret dintr-o parcare etajată, în eventualitatea în care creditorii lui pusese ră sechestrul și pe aceasta. Apoi a procedat exact cum a făcut mereu când s-a simțit încolțit de soartă: a umblat pe jos.

Iar pentru că toată viața, din motive ce și-ar putea avea originea în frageda lui copilărie, a manifestat o atracție naturală către diversitatea etnică, picioarele îl duc aproape fără să-și dea seama tocmai pe o stradă plină de magazine și cafenele turcești, unde totul abia începe să prindă viață. Ziua e însorită, lui i s-a făcut foame, așa că alege o cafenea la întâmplare, își lasă cu grijă trupul deșirat pe un scaun din plastic ce refuză să stea locului pe pavajul vălurit și îi cere chelnerului o cafea turcească mare, potrivit de dulce și două chifle cu mac unse cu gem și unt. Nici n-a apucat să muște din prima chiflă, că o femeie tânără se așază pe scaunul de alături și, acoperindu-și gura pe jumătate cu palma, îl întrebă, într-o germană bavareză, stălcită de accentul turcesc, dacă n-ar vrea să se culce cu ea pe bani.

Având spre treizeci de ani, Zara este tulburător și imposibil de frumoasă. Poartă o bluză subțire și sutien negru, la care se adaugă o fustă neagră cam sărăcuță, care îi lasă pulpele aproape goale. E primejdios de suplă. Înșelându-se, Mundy presupune că e vorba de droguri. Apoi, spre rușinea pe care a simțit-o ulterior, se simte tentat, chiar mai mult decât e dispus să recunoască, să accepte oferta ei. E nedormit, fără slujbă, n-a avut nicio femeie de o grămadă de vreme și a rămas aproape fără bani.

Când se uită însă mai atent la tânăra cu care ar fi gata să se culce, își dă seama nu numai de cumplita disperare și de inteligența ce i se citesc în ochi, dar și de lipsa de încredere în propriile forțe, astfel că se răzgândește și, în schimb, îi oferă un mic dejun, pe care ea îl acceptă temătoare, punând însă condiția să ducă jumătate din porție acasă, pentru mama ei, bolnavă. Simțindu-se extrem de recunoscător să se apropie de o altă ființă umană care a ajuns la ananghie, Mundy are o propunere și mai bună: ea să mănânce tot, apoi vor cumpăra împreună mâncare pentru mama ei de la unul dintre magazinele pentru musulmani care ticsesc strada.

Ea îl ascultă fără să trădeze nicio trăire, rămânând cu ochii plecați. Simțind parcă la unison cu ea, Mundy bănuiește că ea se întrebă dacă a dat peste un nebun sau peste vreun excentric. El se chinuiește să nu pară niciuna, nici alta, numai că, bineînțeles,

eșuează lamentabil. Cu un gest care lui îi merge drept la inimă, Zara trage mâncarea cu ambele mâini spre partea ei de masă, pentru ca nu cumva el să se răzgândească și să o ia înapoi.

În timp ce face asta, Zara își ia mâna de la gura ce-i rămăsese deschisă. Cei patru dinți din față îi sunt rețezați de la rădăcină. În vreme ce ea mănâncă, Mundy privește cercetător de-a lungul străzii, căutând din ochi peștele ei. Se pare că nu are așa ceva. Probabil că a ajuns sclavă a cafenelei. Nu-și dă încă seama de asta, dar instinctul îi spune să o protejeze. Când se ridică să plece, Zara se lămurește că nu-i ajunge lui Mundy nici până la umăr, motiv pentru care, oarecum speriată, se îndepărtează de el. Mundy adoptă o poziție ușor adusă de spate, dar ea păstrează distanța, temătoare. Ea a devenit însă prima grijă a lui Mundy. Problemele lui personale sunt neînsemnate în comparație cu necazurile tinerei. La rugămintea ei precipitată, din magazinul pentru musulmani cumpără o bucată de carne de miel, ceai de mere, cușcuș, miere, legume, halva și o tabletă uriașă de ciocolată Toblerone care e la ofertă specială.

– Dar câte mame ai, de fapt? o întrebă el amuzat, deși gluma lui nu e împărtășită de Zara.

În timp ce face cumpărăturile, ea continuă să rămână încordată și suspect de tăcută, tocmindu-se în turcește, ducând mereu mâna la gură când vorbește, apoi împungând cu degetul spre fructe – nu acela, celălalt. Iuțea și priceperea cu care calculează îl impresionează profund pe Mundy. Se simte în stare de multe lucruri, dar nu să negocieze. Când încearcă să ducă sacoșele cu toate cumpărăturile – au ajuns să fie deja două, ambele destul de grele –, ea i le smulge din mână cu gesturi speriate.

– Vrei să te culci cu mine? îl întrebă ea grăbită, semn că și-a pierdut răbdarea, după ce se asigură că sacoșele i-au rămas în mâini.

Mesajul ei e fără echivoc: „Ai plătit pentru mine, așa că s-o facem și lasă-mă în pace!”

– Nu, răspunde el.

– Dar ce vrei?

– Să te conduc acasă.

Ea clatină din cap cu îndârjire.

– Nu acasă. Hotel.

El încearcă să-i explice că are intenții mai curând amicale decât sexuale, dar ea e prea oboșită ca să-l asculte și începe să plângă fără ca expresia de pe chip să i se schimbe.

El alege o altă cafea și se așază amândoi la o masă. Lacrimile continuă să-i curgă pe obraji, dar ea nu le ia în seamă. El o îndeamnă să vorbească despre sine, iar ea se supune fără să manifeste vreun interes deosebit față de subiect. S-ar părea că nimic n-o mai inhibă. E o fată de la țară, din câmpia Adana, cea mai mare fiică a unor țărani, îi destăinuiește ea într-o germană șovăielnică, în tot acest timp rămânând cu privirea ațintită spre masă. Tatăl a promis că o dă în căsătorie fiului unui țăran din vecini. Băiatul era considerat un geniu în computere, care câștigă bine în Germania. Când el a venit în vizită la familia din Adana, au făcut nunta conform tradiției, cele două gospodării s-au unit, iar Zara a plecat cu soțul ei la München, unde a constatat că el nu era nici pe departe mare geniu în computere, ci un bandit înarmat, aflat mereu pe drumuri. El avea douăzeci și patru de ani, ea, șaptesprezece, și aștepta deja un copil.

– Făcea parte dintr-o bandă, afirmă ea fără ocolișuri. Toți băieții erau niște ticăloși. Nebuni. Furau mașini, vindeau droguri, stăteau pe lângă cluburi de noapte și trimiteau la produs prostituate. Numai lucruri rele. Acum e în închisoare. Dacă n-ar fi acolo, frații mei l-ar ucide.

Soțul îi fusese închis în urmă cu nouă luni, dar mai apucase să-și înspăimânte de moarte copilul și să-i spargă dinții soției înainte de a fi ridicat de poliție. Fusese condamnat la șapte ani, la care se adăugau și alte acuzații, ce urmau a fi probate. Unul dintre membrii bandei devenise martor al poliției. În timp ce merg prin oraș, istorisirea ei continuă, ca o revărsare monotona, ba în germană, ba în frânturi de turcă, atunci când cunoștințele de germană n-o ajută. Există momente în care Mundy se întreabă dacă mai e sigură că el merge alături de ea. *Mustafa*, spune ea, când el o întreabă cum îl cheamă pe băiat. Ea nu l-a

întrebat încă nimic despre el. Continuă să care sacoșele, iar el nu a mai făcut nicio încercare de a o ajuta. Zara poartă mărgele albastre, și el își aduce aminte, ca prin vis, dintr-o viață aproape uitată, că pentru musulmanii superstițioși mărgelele de aceea culoare feresc de deochi. Ea își trage nasul, dar lacrimile au încetat să i se rostogolească pe față. Mundy crede că își impune să arate mai binedispusă înainte de a se întâlni cu cineva care nu trebuie să știe că a plâns. Se află în zona de vest a Münchenului, care nu se compară nicicum cu elegantul său omolog londonez¹: clădiri cu apartamente sărăcicioase, construite înainte de război, vopsite în culori terne; rufe spălate atârna la geamuri, iar copiii se joacă pe câte un petic de iarbă veștejită. Un băiat îi vede apropiindu-se, brusc se desparte de prieteni, ridică o piatră și înaintează amenințător spre ei. Zara strigă la el în turcește.

– Ce vrei? răcnește copilul.

– O bucată de ciocolată din porția ta de Toblerone, Mustafa, îi răspunde Mundy.

Băiatul se holbează la el, vorbește din nou cu mama, apoi mai înaintează puțin, rămânând cu piatra în mâna dreaptă, în timp ce cotrobăiește cu stânga într-o sacoșă. Ca și mama lui, e slăbănog, cu ochii adânciți în orbite. Tot asemenea ei, pare să nu se exteriorizeze mai deloc.

– Și o ceașcă de ceai de mere, adaugă Mundy. Împreună cu tine și amiciei tăi.

Conduși de Mustafa, care a preluat sacoșele, și sub escorta a trei băieți robuști, cu ochii negri, Mundy o urmează pe Zara pe scările mizere până la etajul trei. Ajung la o ușă dublată cu tablă de oțel, Mustafa se scotocește prin buzunarul cămășii și, cu un aer de mare senior, scoate o cheie aflată pe un lanț. Intră primul, însoțit de prieteni. Zara pășește înăuntru abia după aceea. Mundy așteaptă să fie pofțit.

¹ Aluzie la West End, zonă situată între Hyde Park și Charing Cross, renumită pentru magazine de modă, teatre, restaurante și reședințe scumpe în cartierele Soho și Mayfair. (n.tr.)

– Te rog să intri, îl anunță Mustafa, exprimându-se corect în germana vorbită în Bavaria. Ești bine-venit. Dar dacă te atingi de mama, o să te omorâm.

* * *

În următoarele zece săptămâni, Mundy s-a chinuit să doarmă pe canapeaua extensibilă a lui Mustafa, aflată în camera de zi, cu picioarele atârându-i afară din pat, iar Mustafa a dormit cu mama lui, având pregătită o bătă de baseball, pentru cazul în care Mundy ar încerca vreo prostie. La început, Mustafa refuză să mai meargă la școală, așa că Mundy îl duce la grădina zoologică și tot bate mingea cu el pe iarba ofilită, în vreme ce Zara stă acasă și trece printr-o stare de convalescență – așa speră Mundy. Încetul cu încetul, își asumă rolul de tată al unui copil musulman și de paznic platonice al unei femei traumatizate, care suferă de rușinea ce-și are cauza în credința ei religioasă. La început arătându-se bănuitori față de englezul deșirat care parcă râde prea mult, apoi încep treptat să-l accepte, în vreme ce Mundy, pe de altă parte, face tot ce poate pentru a șterge reputația Zarei de colonialistă detestată a țării sale. Drept fonduri, se slujesc de ce-a mai rămas din cei șapte sute de euro și de suma derizorie pe care Zara o primește din partea familiei și de la asigurările sociale din Germania. Ei îi place să gătească spre seară, iar Mundy face pe ajutorul de bucătar. La început, ea se opune, apoi, cu mare greutate, acceptă. Pregătirea mesei împreună devine principalul eveniment al zilei. Puținele momente în care ea își îngăduie să râdă sunt ca niște daruri dumnezeiești pentru el, în ciuda dinților ei spârți. Ambiția ei de o viață, află el, este de a urma o școală de asistente medicale.

Vine și dimineața în care Mustafa anunță că va merge la școală. Mundy îl însoțește și este prezentat cu mândrie de către Mustafa drept noul lui tată. În aceeași săptămână, toți trei își fac apariția la moschee. Așteptându-se să vadă o cupolă aurită și un minaret, Mundy rămâne dezamăgit, trezindu-se într-o încăpere cu gresie pe jos, situată la etajul unei case ca vai de ea, îngrămădită între croitorii care vând rochiile de mireasă, dughene cu

alimente pentru musulmani și magazine second-hand de obiecte electrocasnice. Din ceea ce învățase de mult, își aduce aminte că nu trebuie să îndrepte picioarele către nimeni și nici să dea mâna cu femei, ci să-și țină mâna dreaptă în dreptul inimii și să plece capul în semn de respect. Cum Zara se oprește în încăperea destinată femeilor, Mustafa îl ia de mână și-l conduce alături de bărbatul care se roagă și-l dăscălește când să se ridice, când să facă plecăciuni și când să îngenuncheze și să-și lipească fruntea de rogojina care servește drept acoperământ.

Recunoștința lui Mustafa nu cunoaște margini. Până în acel moment a fost obligat să rămână sus, cu mama și copiii mai mici. Grație lui Mundy, acum stă jos, printre bărbați. Când rugăciunea se încheie, Mustafa și Mundy pot da mâna cu bărbatul din cameră și fiecare își exprimă speranța că rugăciunile au fost bine primite în Cer.

– Studiul și Allah îți vor aduce înțelepciunea, îl asigură la plecare tânărul și luminatul imam. Dacă nu studiezi, devii negreșit victima ideologiilor primejdioase. Ești căsătorit cu Zara, presupun.

Mundy are bunul-simț să roșească și băiguie ceva despre faptul că, da, speră să o facă într-o bună zi.

– Nu formalitatea este importantă, îl asigură tânărul imam. Răspunderea contează. Fii responsabil, și Allah te va răsplăti.

La o săptămână după aceea, Zara își găsește o slujbă de noapte la cafeneaua care vinde kebab, în apropiere de gară. Dacă tot nu a reușit să se culce cu ea, patronul hotărăște să îi acorde încredere. Zara își prinde părul cu o eșarfă și devine angajata lui de bază, căreia i se permite să se ocupe de bani, pentru că are ca protector un englez. După alte câteva săptămâni își găsește și Mundy rostul pe lume: se transformă în ghid turistic la Linderhof. În ziua următoare, singură, Zara îi face o vizită tânărului și luminatului imam și soției acestuia. După ce revine acasă, se închide vreme de o oră cu Mustafa. În aceeași noapte, Mustafa și Mundy fac schimb de paturi.

Mundy a trecut prin schimbări și mai ciudate ale sorții, dar niciuna dintre ele, și e convins de asta, nu i-a oferit o